

SZÉKESTFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíj felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 kréért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

52. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) ezimzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

➔ Kéziratok nem küldetnek vissza. ➔

Köszentünk érdekekben.

E lapok 25. és 26-ik számában hazai iparunk érdekekben volt alkalmam néhány szóval felszólalni, jelenleg, vonatkozva az idézett számokban megjelent közleményekre, mintegy annak kiegészítésül, köszentünk fontosságára érdekekben kívánok némi megjegyzéseket tenni s kimutatni azt, hogy hazánk földjében is a szén, ezen fontos s az ipar emelkedésére nagy jelentőségű anyag — nagy a külföldi szén gazdag államokéhoz hasonló mennyiségben található.

Hogy kimutassam mily kincs rejlik kőszénbányáinkban, mily okatlan pazarlás volna tehát azokat a jelen Ezsau lencséjeért a külföldnek elpazarolnunk, egyet-mást el kell a kőszén természeti viszonyairól, előállításáról, mennyiségéről, bányászata körülményeiről mondanom: azt hiszem a szíves olvasó türelmét érdekes s tanulságos tények elsorolásával kárpótolhatom. — A kőszén, jól tudja mindenki, nem olyan mint az erdő, ez földünk nem jelen, hanem mult fejlődési folyamához tartozik. Midőn még a föld kérge — alakulásának hosszas processusában — jelenlegi vastagságával nem birt, s a belsejében dühöngő tűz által gyakrabban megrepeszteték mint jelenleg: egyrésztől nagyobb hőfokkal kelle birta mint mai nap, másrésztől a repedésekbe tóduló víz az örök tűz által rögtön vizgőzzé változtatva, löketett ki újra, tehát sokkal nagyobb páratartalma volt mint a mienk, s végre a mindenfelé működő tüzhányók oly óriás tömeg szénásvat bocsátottak ki magokból perczenkint, a mennyit a mi kéményeink s néhány jelenleg működő tüzhányónk évszázadokig sem képesek: mind

ezen körülmények a növényvilág rengeteg fejlődésére hatottak közre. A mai őserdők csak halvány képei lehetnek e hajdankori növény-rengetegnek. A barna kőszénben oly szenesült fatörzsek találhatók, melyeknek átmérője 14 láb, s egy más tölgyfa évgyűrűje 792 éves voltára mutatott. Fű, fa egymást érte, s óriás nagyságra növekedett.

E növényteremtés után a belső tűz s vizgöz közrehatása folytán néhol felemelkedett helyekről lefutó tengerek roppant vizei elseparték magok előtt s összetorlaszták oly helyeken, melyek a rohanó vizárnak gátul szolgáltak. (Hogy ez nem theoria hanem valóság, mutatják Siberia tengereiben az ott uralgó tengerfolyók által feltornyosított, Kanada partjairól letépett fatörzs hegyhalmazok). A roppant víznyomás következtében azután ezen növénytömeg szénmé változott át. Így képződtek a kőszéntelepek.

Mily rengeteg erdő s növény sokaság kívánthatott ahhoz, hogy 3—4000 lábnyi kőszénréteg képződjék: kitűnik onnét, hogy jelenlegi legdúsabb növényes erdőnk kőszénmé változtatva csak 7 vonalnyi réteget adna 100 év alatt.

De a kőszéntelepek illető szarmazásából az is világos, miként nincs mindenütt a föld kérge alatt kőszén, hanem egyes medencékbe van felhalmozva, mely medencék a földkéreg tüzhányók által lett emelkedése vagy süllyedése következtében néhol végtelen mélyen, másutt csaknem fenn a földszínen fekszenek.

E szerint a kőszén kibányázásánál nemcsak az jöhet tekintetbe, hol találhatók, mely ország, mely vidéken, hanem hol van minél könnyebben hozzá-

férhető helyzetben. Humboldt Kosmosában az európai kőszéntelepek legkiválóbbjaiul, legértelmesebbjáiul az angol, belga, francia, alsó rajnait, felső-silesiait mondja. Istennek hála, a hol talán nem is gyanítá, nálunk is mind több-több, s pedig elég dús bányák tünedeznek elő.

S ha most fölvevessük, miként mind ezen bányák már rég művelvők, ha halljuk, miként az angolok magok bevallják, hogy egyik legjeles bányájokból már annyit kihasználtak, a mennyi Európa összes termelésével fölér, hogy Belgiumban 4000 lábnyira lementek már egy telepnél, s az angol rosebridgei 2419 láb mély bányában 94 Fahrenheit hőfoku a lég, 4 fokkal kevesebb mint a vér melege, ha halljuk miként mesterséges léghűtő gépekre szorultak már, hogy munkásaik a tárnákat művelhessék, sőt maholnap Devorishire tenger alatti telepeit kell a tengerbe sülyesztendő légszelepek segítségével művelniök: képzelhetjük, hogy az angol kőszén a művelésére fordított költség nagyobbodása (a mély bánya a munkások szaporítását is szükségessé teszi) következtében versenyképességét a mi, ugyszólván szűz telepeink ellenébe elveszíti, s el kell jönni az időnek, midőn szentünk olesósága, vasunk kitűnő volta, iparunk fejlettsége következtében mi leszünk a helyzet urai. Ha ugyan a czigány lova addig meg nem döglött volna, mire megnőtt a fű!

Ime kimutatván a kőszén nagymennyiségét, mely hazánk földjében rejlik, mely mennyiség külföld tekintélyes államainak szénbányáival vetélkedik, azt hiszem felesleges bővebben megemlíteni, hogy épen a széniparunk fejlődésére nagy fontosságú

TÁRCZA.

Nem látom arcját....

Nem látom arcját soha többé,
S ő sem fog látni engemet;
A véghetetlen távolságon,
A mely köztünk van, csak az álom,
E roskadozó hid vezet.

S én rája lépek zúzott szívvel,
Reménytelen, boldogtalan,
Meggérdek szellőt, felhőt, holdat:
„Hülsen szerelmes, merre, hol vagy?”
S azok megmondják, merre van.

Még él, ott jár az emberek közt,
És, mint királynő, oly deli,
És, mint királynő, oly hatalmas,
Meggüdvözt, ha rája hallgatsz.
Vagy kétségbe fog ejteni.

Még él, ott jár az emberek közt,
De, mint a koldus, oly szegény,
És, mint a koldus, olyan árva,
És égnék, földnek irtalmára,
Vár a boldogság küszöbén.

Mert homlokán bánat setétlik,
Meggagyva ajkain a mosoly,
Szeméből, mint magános erdő
Napfénytelen, titkon kesergő
Patakja, könyvek árja foly.

— Oh Istenem, ha szép arczára
Ily büntetést irt balkezed,
Hogy én többé soha ne lássam:
Takarjad el végkép a mással
Bűnét, a melylyel vétkezett!

Udvardy Géza.

A szerelem hatalma.

— Beszély. —

(Folytatás.)

Egy évvel menjünk előbbre elbeszélésünkben. Az 1514. év történelmünkben igen izgalmas és vészteljes volt. Ezen év a pár lázadás gyászos éve. A Rákos mezején nagy néptömeg tanyázik készen a török elleni harcra. A Rákostól nem — messze Gábort, kit már elbeszélésünk folyamából ismerünk — látjuk. Ő szigetfői szerencsétlensége után nem halt meg, hanem egy bozótban bukva öntudatlanul hevert, s a nemsokára megérkezett garabancziás által e helyről elvitette — ápolatott, ki is ezután büszkén mondá a felgyógyuló Gábornak: „Te megmentéd életemet, én visszaadtalak az életnek!”

Gábor lassu léptekkel és komor arczezal haladott a Duna felé. Zöld gyepzsisit terült lábai előtt, ott ott illatos virágcsoportok, melyek a tavaszi napsugarak üdítő melege által kitérték szűz kelyheiket a szorgalmas méhek ezreinek, majd apró cserjék, lombos fák szétszórvá álltak. Nem messze tőle a kis Rákos vize lejtett a Duna felé, partján vidám pacsirták énekeltek tavaszi dalaikat. A patak sűrű fák közt tünt el, melyek a Duna partját fedték, s Buda alsó részét eltakarták

a dalnok szemei előtt. Az erdő mindig nagyobb kiterjedést vett Vác felé s királyi vadászatra használtott. Balra Pestvára magas tornyaival erős rovátkos bástyáival, feneketlen mocsáraival látszott, szemei előtt pedig a királyi Budavár koresu tornyai, diszes palotái tündököltek, messze a háttérben a sűrű erdővel borított magas budai hegyek, s a vártól balra a kopár Szent-Gellért, mint egy emlék oszlop állt, a régi dicső s homályos napokból, Gábor meg-megállt pillanatra, gyönyörködve tekintett körül a hegyek s erdők koszoruzta zöld vidéken. Végre az erdő hős lombjai fedték el előle a kilátást, itt megváltoztatta útját, Vác felé akart haladni, s pár perczre magállt. Merengéseiből halk lódobogás zavarta fel, majd nevéen szólított; hátra tekintett s egy fekete pánczélos lovagot látta maga előtt. Bámulva tekintett rá, csodálkozott, hogy ismerheti őt.

— Mem ismeresz, — kaczagott a pánczélos, mialatt sisakját leemelé.

— Garabancziás! hangzott önkéretlenül Gábor ajkán.

— Az vagyok barátom, mint látod, de hova sietsz erre?

— Cél s irány nélkül a pár táborból jövök.

— Én meg éppen oda tartok, nagy küzdelmem volt utközben, egy emberem éltebe került.

— Te mindig csak küzdesz, mindig csak vért ontasz.

— Én bujdosó vagyok, egy bosszu üldöz mindenfelé, most megyek a néphez küzdeni a nép jogáért, mert a nép fia vagyok. A rákosi tábor aligha viszik a törökre, jó kezekbe adták a fegyvert, az igazságos Mátyás halála óta elnyomott nép busásan sorolja vissza szenvedéseit. Megyek újra harcolni!

anyagi tényező. A hazai ipar haladása érdekében tehát a szénbányák kellő művelésére, s főleg hogy az ne külföldiek által aknáztassék ki — nagy figyelmet kellene fordítanunk.

Röviden felelítettük a szén fontosságát, még némi részint iparunk, részint a szénre vonatkozó általános megjegyzéseket kockáztatunk a jelenlegi s multkori cikksorozatunknak, mintegy berekesztésül. — Mind ezen fejtegetés mint multkori közleményünk azt mutatja, hogy ha iparunkat versenyképessé akarjuk tenni, nem szabad az országot idegenek által kizsákmányolni engednünk, fel kell valahára colonialis állapotunk alól szabadulnunk, önálló pénzügyet teremtenünk, hogy hazai vállalatunk az idegen izzorsákmatra vett főkéi kiszívó természet miatt tönkre ne menjenek, hanem köztünk maradjon a pénz; önállólag kell kezelnünk a vámügyet, hogy a hol kell iparunk érdekeit megvédhessük, s ez által a gyenge kezdetet oly erőssé szilárdíthassuk, hogy utóbb felszabadított vámsorompók mellett is versenyképesek maradhassunk. Ne csak a jelenre tekintünk tehát, hanem a jövőt is tartsuk szem előtt. Csak a könnyűvérű francziának legkönyelműbb pazarlója vallhatja ez elvet: „apréz moi le deluge,“ utánam jöhet az özönvíz, — pedig úgy látszik nálunk is sokan gondalkodnak így; legalább a kőszénbánya s erdő eladást tanácslok ha ezt teljesen nem is, de az ezzel rokon magyar közmondást látszanak követni: a ki hátul marad, tegye be az ajtót. A jelenért ne kockáztassuk a jövőt!

Öreg János.

Ismeretterjesztő.

A z e s ő r ő l.

Idegen kuttók után.

— Lukács Gyulától. —

(Folytatás.)

A Missisipitől a tengerbe vezetett óriási víztömeg s az öléből kipárolgott még nagyobb mennyiség honnét nyeretik, sokáig igen kétes volt. A geografusok egy pillanatot vetve a földabroszra, ezen esők bölcsőjének a mexicói öblöt hitték. De ez öblöt nem képes Missisipi egész völgyét esőzessel ellátni. Az öblben domináló alisei szelek észak-kelet irányúak, s az általuk hordott párák eső alakjában nyugoton, azaz Mexicóban, s Közép-Amerikában hullhatnak alá. Az ugynevezett ráktérítői szélsőséges zóna, mely a 30°—35° közt fekszik, szintén nem adhatja meg ezen szükséges vízmennyiséget. Ily körülmények közt, tán egyedül az Atlanti ocean hihetjük ezen esők forrásának; hogy innét szép mennyiségű eső nyeretik az bizonyos, de, hogy még ez sem elégséges, azt a következőkből láthatjuk. Az éjszakai szélesség 35°—60° közt, hol Missisipi ágya fekszik, mindössze 8 1/2 millió négyzet mértföld, vagyis a szárazföld 1/6 várja megöntözését. Az Atlanti ocean itteni kiterjedése csak 5 millió négyzet mértföld, vagyis 1/30 a vizeknek. S miután az Atlanti ocean kipárolgása nagyobb semmiesetre sem lehet, mint más tengereké, következésképp nem állít-

hatja elő 5 millió négyzet mértföldnyi terület azon vizet, melyet 25 millió négyzet mértföld tehet csak. Így a Missisipi folyamta, ép úgy, mint Europa, a déli félgömbtől nyeri esőinek legnagyobb részét. A 30-ik foknál elkezdett délkeleti aliseik a magukkal hozott párákból öntözik meg ezen terjedelmes continest, ép úgy a Magdalen, Orenoco s Amazon völgyét, valamint az afrikai Senegal, Niger s Congoét is. S e nedves szeleket oly annyira kiszáritják ezen vidékek, hogy midőn az Andes hegyekhez érkeznék, már esőt csak alig adhatnak.

Megfoghatlannak tűnik fel előttünk, hogy bár a déli félgömbön körülbelül háromszor annyi víz van az elpárolgásnak kitéve, mégis az éjszakin sokkal több esőt kapunk. Világos tehát, hogy a déli tengerekből kipárolgás, nálunk esik le. A tengerészek naplóját, vagy egyáltalán a meteorológiai észleleteket tekintve, azonnal szembe tűnik az esőbeni különbség a két félgömbön. Johnston állítása szerint, az éjszakai félgömbön. 37" mutatnak az esőmérés, míg a délin csak 26" mi évenként 11" különbség, vagyis körülbelül 2,612,213,692,000,000,000, köbhüvelykkel kapunk több esőt, mint a déliek. Hogy ezen déli kipárolgás hozzánk jut el, bizonyítja az ugynevezett tengeri por (sea dust) melynek eredete a másik félgömb, mégis gyakran található esőinkben. Stapert kapitány az éjszakai szélesség 22°—26° közt, egy egész kis zsák falevelet szedett össze, mely 14 millim. hosszú s 1 1/2 millim. széles volt, míg súlya 1 1/2 milligram lehetett. Harting ezt tanulmányozván, azon meggyőződésre jutott, hogy az említett levelek korántsem tartoznak a pálmákhoz de bizonyosan Padanacea vagy Saitaminea levelei voltak a forró égőv alól. Hogyan lehetett ily meglehetősen sulyú tárgyat 1200 geogr. mértföldre találni, ha azt nem az alisei szelek hozták? Ugyanazok melyek sokkal nagyobb könnyűséggel szállíthatják az esőtartalmú párákat. Még egy más tényre lehet bizonyítani, hogy a déli kipárolgás eső alakjában nálunk hull alá. Tudjuk hogy az éjszakai félgömbön, körülbelül annyi a szárazföld, mint a tenger, míg a déli szárazföld, csak egy kis része a tengernek. Világos tehát, hogy a déli félgömbön sokkal nagyobb a kipárolgás, sőt úgy találtatott, hogy az egyenlő szélességi fokok alatt megmért tengervizeknél a déli víz súlya nehezebb volt az éjszakinál. Ily előzmények után, ha tagadni akarnánk a déli kipárolgás átszállítását, megdöbbentő lenne az, hogy a nagyobb folyók, melyek az esőzések vezetőinek s mértékének tekinthetők, csaknem kivétel nélkül a mi félgömbünkön vannak.

Igy 10 folyót ismerünk, melyeknek völgye nagyobb 500.000 négyzet mértföldnél s ezek a következők: Amazon, a Tocantin s Orinocoval 2.48,000 □ mf. völgygel; Missisipi 982,000 □ mf. völgygel; La Plata 886,000 □ mf. völgygel; Yenisey 785,000 □ mf. völgygel; Obi 725,000 □ mf. völgygel (Balbi szerint 924,800); Lena 504,000 □ mf. völgygel; Amur szerint 583,000 □ mf. völgygel; Yang-tse Kiang 548,000 □ mf. völgygel (Balbi szerint 866,800); Hoang-ho 537,000 □ mf. völgygel; Nilus 520,000 □ mf. völgygel.

Ezeket megközelítik: Mackenzie 442,000 □ mf. völgygel; Ganges 435,000 □ mf. völgygel; Volga 397,000 □ mf. völgygel; St.-Lőrincz 297,000 □ mf. völgygel; Duna 234,000 □ mf. völgygel.

A 10 folyamból 3 tartozik Amerikához, közel 4

milio □ mf. völgygel, 6 Ázsiához szintén közel 4 □ mf. völgygel, 1 Afrikához s egyetlen egy sem Európához. De azt óhajtván bizonyítani, hogy a legnagyobb folyamok a mi félgömbünkhez tartoznak, nézzük, mennyi jut ebből a déli tengereknek. Szerintünk csak az egyetlen Rio della Plata. Sokan az Amazont is oda sorozzák; szabadjon ezt tagadnunk. Az említett óriási folyam, az egyenlítő alatt ömlik a tengerbe, s innét egyik félgömb sem mondhatja magának. Mellék folyói majd egyik, majd a másik félgömbhöz tartoznak, melyek vízzel ellátják s pedig oly egyformán, hogy jólehet majd az egyik majd a másik részről nyeri egyedül a vízmennyiséget, még sem mondhatni soha, hogy annak tartalma legkevésbé is változnék. Így miután az esők mértékének a folyókat állítottuk, világos lesz előttünk, hogy a legnagyobb esőmérés az éjszakai félgömbön vannak elhelyezve. Mindezeket egybevonva, látjuk, hogy jólehet a déli félgömbön nagyobb a kipárolgás, még is az éjszakin több esőt kapunk, ergo a mi növényeinket a déli tengerek kipárolgásai öntözik meg.

Hogy az Amazon folyónak, miért majd egyik, majd másik oldali mellékfolyói bővelkednek vízben, annak okát a következőben találjuk. Az észak-keleti s a délkeleti alisei szelek összejövén, az egyenlítői szélsőségeket idézik elő. Az ott összetömörült lég, telve van vízpárákkal, melyeknek később eső alakjában kell aláhullaniuk. Az egyenlítői szélsőségek nincsenek mindig ugyanazon helyhez kötve, s július-augustusban az éjszakai szélesség 7°—12° közt találhatók, míg mártius-aprillisban a déli szélesség 5° s az éjszakai szélesség 2° közt vannak az említett szélsőségek. A víztelt párák mindig a szélsőséges zóna alatt koncentrálódnak miért is könnyen megérthető, miért van egy esős idény az Oregon mentében, egy Californiában s Panamában kettő Bogotában, egy Chiliben s egyetlen egy sem Peruban. Oregon mentében minden hónapban esik, de a téli hónapokban 5 szór annyi mennyiségben, mint a nyáriakban, s az említett esős időben, 3 hó alatt 30" esőzést mutatnak az esőmérők.

Télen s tavasszal, California földé hidegebb a légnél, s így a nedvesség könnyen condensálódik, míg nyáron s ősszel a föld melegebb lévén a légnél, bármint legyen is az terhelve vízpárákkal, a condensatio elmarad. Midőn a nap, az éjszakai félgömbre ér, magával hozza a rákköri szélsőséget is, s a dél-keleti alisei szelek, éjszak keletivé változnak. Így a párák, a helyett, hogy egy hidegebb égővöre jutnának, melegebbre érnek, miáltal a condensálás tölük megtagadtatik, s a vízpárákkal telt légből eső nem fejlődhetik.

Panama az aequatoriális szélsőségek alá esik, mely az említett vidék szélességi fokán juniustól novemberig tartózkodik, s ez idő alatt Panamában folyóvást esik.

Az év többi részeiben itt az éjszakai-keleti aliseik, uralkodnak, melyek a földnyelv magas hegyein átjutnak ide. E magas pontok hidege, minden nedvességtől megfosztja az említett szeleket, s így ez idő alatt Panamában mindig derültebb idő van.

Hol majd az észak-keleti, majd dél-keleti aliseik uralkodnak, ott esős időszaknak létezni kell, de másutt pl. Peruban, mely csak a dél-keleti aliseiket élvezi, a szelek néha egészen szárazak. Peru az eső bölcsőjének, a tengernek közelében fekszik, s mégis itt soha sem esik. A dél-keleti aliseik viztartalmú páráik egy részét Afrikában hagyják, de az Atlanti oceanon áthaladva, újra megtelnek, s így érkeznek Brazília part-

— De mond, hol küzdöttél most és honnét jössz?

— Vác alatt volt nagy harezom, elég merészen egy szolgálommal Buslay Zoltánt támadtam meg, ki csatlósáival jött. Szolgám megölték, alig menekültem én is. Már többször üldöztem ezen ifju nemest, de a szerencse nem kedvezett. Közös ellenünk ez, neked oly nagy ellened, mint nekem.

— Nekem ellenségem? hiszen nem is ismerem.

— Nem ismered, szerencsétlen, hiszen ez a szigetfői szép hölgynek jegyese. Gábor elpirult s hevesen kérdé:

— Hogyan, jegyese is van?

— Csak most tudod?

— Hát szíve másé? hiszen nekem Szigetfőn szerelmet esküdött, azt nem hihehetem, hogy oly hamar hűtlen legyen. De mond csak, hogy hívják e tündéri nőt, szerelmem oly nagy volt iránta, hogy még nevét sem kértem, pedig mindig angyali arca lebegett azóta szemem előtt. A seb nagy volt, mit fegyverrel fejemre kaptam, de szívemen ő nagyobb sebet ejtett.

— Még nevét sem tudod? Oh balga! Almásy Fausta a neve, s a lovag kinek eljegyezettét Buslay. De sietek. Isten veled bajtárs! ugyanazon balszerencse kergette engem, mely a te boldogságodat felforgatta. Négygyermekei vagyunk, porban születünk, porban is halunk meg. Messze van még azon kor, melyben nem születés teszi többé az embert. Isten veled, megyek a népért harcolni, még találkozunk az életutain, balszerencsénk összehoz bennünket, — mert egyuton halunk! Megsarkantyuza lovát, villám sebese vágatott tova.

Gábor majdnem öntudatlanul állt, mint a földbe

gyökerezett fa; könnyes szemekkel nézett a Garabancziás után s halkon rebegé: „mily igaza van, ez a világ nem a mienk, itt születés teszi az embert, de eljön még az idő, mikor a nép emberi jogait követelni fogja, de tudja az ég mikor lesz az, vagy talán itt is van? Jelenleg nincs hely számomra e hazában, nincs e világon!“ s zokogva veté magát a puha gyep pázsitra.

* * *

Alig merengett Gábor néhány pillanatig, ismét zörej, halk léptek verék fel merengéseiből.

— Rég sietek utánad — de gyors lépteid s a páncélos lovag miatt nem jöhettem elébb közeledbe — szólt egy közép, nemes kinézésű alak, ki tekintve tartását s öltönytét a főnemesi osztályhoz tartozhatott. — De miért könnyezel? Hálámát akarom leróni, mert éltel mentéd meg. Ha nem jössz segítségemre a csöcselék ott a Rákoson szétlép, köszönöm jó tetteidet. S kezét nyújtá Gábornak, ki azalatt felkelt s megszorítá az idegen jobbát.

— Élteted megmentenem emberi kötelességem volt, ezért nem is tartozol hálával. Hogy miért sírok és miért vagyok oly bus, azt ne kérdezd, ne szaggasd fel sebeimet, nem tudnád ugyse gyógyítani azokat.

— Ki tudja, tán én is adhatok irt bánatodra, talán segíthetek én is bajodon. Ezalatt egy kidült fatörzsre leültek.

— E fájó sebre? Nem, nem adhat irt. Ember nem segít bánatomon.

— Talán? én nagy hálával tartozom neked, te a dühöngő néptől mentéd meg éltet. Kivánj tőlem bármit, teljesítem azt, ha csak lehet. Légy bizalmas hozzám

s kérj tőlem birtokot, javakat, pénzt én mind ezekkel rendelkezem, mert főnemes vagyok, talán segíthetek rajtad éltel megmentőjén.

— Földi javaid nem kellenek. Engem nem földi kincs üldöz.

— Talán akkor eltalálok. Szerelmem nemde?

— Ez az a daemon, mely üz mindenfelé.

— De szólj nyíltan, hiszen hozzám, kit annyira lekötöztél magad iránt, nyíltan szólhatsz, talán még így is segíthetek.

— Egy főrangú nő birja szerelmemet, Almásy Fausta. De ő a főnemesség, én a nép gyermeke nem lehetünk egymásé, — szólt töredezett hangon Gábor. Ne is szóljunk erről, minek szaggassam szívem sebeit újra fel.

(Folytatása következik.)

Papirszeletek.

Egy urnak volt egy igen gazdag felesége, egyszer neje előtt dicsérte egyik kedvencz lovát barátjának. „Engedelmet, ez az én lovam — szólt közbe az asszony — az én pénzemem vetted.“ — „Igen asszonyom mondá a férj udvariasan meghajtva magát — „engem is a pénzével vett meg.“

Bemegy a Vierczigmann kávéházba egy vidéki atyafi; s a mint látja, hogy ott feketét isznak, ő is rendel magának egy porciót. Midőn a pinczér a kávé elébe teszi, megfordul és udvariasan azt kérdi egyik szomszédjától, hogy mirevaló az a pohár víz a mit a kávé mellé hoztak? A kérdezett élces ember lévén, azt válaszolta, hogy a víz bizony csak azért van ott,